

CALEA MÂNTUIRII

Săptămânal editat de Centrul de Studii Teologice-Istorice și de Prognoză Pastoral-Misionară al Facultății de Teologie Ortodoxă Arad.
Redactor fondator (1935): Preot Ilarion V. Felea. Apare cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Timotei, Arhiepiscopul Aradului

EDITORIAL

Rolul și importanța nașilor în cadrul Sfintei Taine a Botezului

Trebuie să precizăm de la început faptul că nașii aveau un rol foarte important în cadrul Sfintei Taine a Botezului încă din perioada de început a vieții Bisericii, fie că era vorba de botezul adulților, fie că era vorba de botezul copiilor.

Nașul a fost de la început cel care garanta pentru candidatul la Botez, devenind și îndrumătorul lui spiritual. Teodor de Mopsuestia, scrie celor nou botezați privitor la nașii lor și la rostul acestora, în cadrul Tainei Sfântului Botez: „...trebuie să ... înscriu în cartea Bisericii ... numele nașului care răspunde de voi și care devine călăuză voastră în cetatea duhovnicească și garantul curăției voastre ... ca voi să știți că atât timp cât veți trăi pe pământ ... nașul vostru trebuie să aibă multă grijă să vă învețe pe voi ...” (*Omiliile catehetice, XII, 17; 22-27*).

În limba greacă înțelesul termenului „naș” este acela de „primitorul”, având semnificația „celui care plătește cauțiunea, pentru cel care împrumută”. În acest sens, Sfântul Ioan Gură de Aur, arată despre responsabilitățile nașilor pentru cei pentru care garantează credința la Taina Sfântului Botez: „Dacă te pui garant, pregătește-te să și plătești” (Iisus Sirah, 8-13). Astfel, deci, dacă cei ce fac garanții pentru alții în materie de bani își iau responsabilitatea pentru întreaga sumă, cei ce garantează în chestiuni duhovnicești și într-un domeniu care implică virtutea, trebuie să fim mult mai atenți. Ei trebuie să dovedească dragoste părintească, încurajând, sfătuind, îndreptând pe cei pentru care garantează. Să nu socotească deloc că ceea ce se petrece cu ei este un lucru de puțină importanță, ci să-și dea seama că ei au totul de câștigat dacă prin sfaturile lor aduc pe cei încredințați lor, pe calea virtuților. Dimpotrivă, dacă finii lor devin neglijenți, nașii înșiși vor suferi o grea pedeapsă. De aceea, în mod obișnuit, nașii sunt numiți „părinți spirituali” (*Omiliile baptismale, II, 15-16*).

Astăzi, reînțelegerea rostului și a rolului nașilor este o problemă mai mult decât necesară. Aceasta și pentru a răspunde tendinței potrivit căreia, alegerea nașilor devine de multe ori o afacere pur familială, aceștia fiind aleși pe considerente care nu au nici o atin-

gere cu scopurile creștine și religioase, pierzând din vedere orice responsabilitate față de viitorul lor fin. Din păcate nimeni nu le mai vorbește astăzi nașilor despre responsabilitățile și datoriile pe care le au față de pruncul pe care-l botează, părănd mulțumitoare obligația ca aceștia să fie ortodocși.

De asemenea, în contextul lumii de astăzi, problema păstrării tinerilor în Biserică, a instruirii și a educației lor religioase este o problemă capitală, ea putând fi rezolvată și prin înțelegerea și asumarea de către nașii lor de la Botez a rolului lor activ în creșterea și educația creștinească a celui pentru care au mărturisit credința la Botez.

Pentru Biserică este absolut esențial astăzi să urmărească întreg parcursul creșterii și educării într-o perspectivă creștină a copiilor nou botezați, pentru că de cele mai multe ori, aceștia „dispar” împreună cu părinții și nașii lor din lăcașul Bisericii, imediat după primirea Botezului, pierzându-se în masa anonimă a marilor aglomerații urbane. Acest lucru se întâmplă de cele mai multe ori din pricina neglijenței părinților trupești dar și a nașilor, în ceea ce privește educarea copiilor și tinerilor într-o atmosferă creștină.

Ca o soluție practică la această problemă dificilă, gândim că dacă nașii ar fi aleși nu numai de către familie, ci ei ar fi desemnați și de către Biserică, din rândul persoanelor care frecventează sfintele slujbe, având o viață conformă adevărului de credință creștin, spovedindu-se și împărtășindu-se regulat, ținând posturile rânduite de Biserică și având o viață morală demnă de numele pe care-l poartă, acela de creștin.

În felul acesta ei ar putea veni mult în sprijinul slujitorilor Bisericii în ceea ce privește urmărirea și educarea noilor botezați în spirit creștin.

Pr. Lucian FARCAȘIU

PREDICA

Pocăiți-vă și credeți în Evanghelie!

Duminica după Botezul Domnului - Începutul propovăduirii Domnului

„În vremea aceea, auzind că Ioan a fost întemnițat, Iisus a plecat în Galileea. Și, părăsind Nazaretul, a venit să locuiască în Capernaum, lângă mare, în hotarele lui Zabulon și Neftali, ca să se împlinească ceea ce s-a zis prin Isaia prorocul, care zice: „Pământul lui Zabulon și pământul lui Neftali spre mare, dincolo de Iordan, Galileea neamurilor; poporul care stătea în întuneric a văzut lumină mare și celor ce ședeau în latura și în umbra morții lumină le-a răsărit”. De atunci a început Iisus să propovăduiască și să spună: Pocăiți-vă, că s-a apropiat Împărăția cerurilor.” (Matei 4, 12-17)

Iubiți credincioși și credincioase,

Odată cu Botezul Domnului, omeniirea se apropie de un alt plan al lui Dumnezeu. Lumea începe să-L cunoască pe Fiul Lui Dumnezeu, Lumina cea neapropiată (I Timotei 6, 16), lumina cea adevărată care luminează și sfințește pe tot omul ce vine în lume (Ioan I, 9), lumina cea mult așteptată de omeniirea care zăcea în întunericul păcatului, în abisul cel mai de jos și în întunericul necunoașterii lui Dumnezeu.

Evanghelistul Matei ne dezvăluie începutul activității Domnului în hotarele lui Zabulon și Neftalin, în Galileea, ținut cu o populație eterogenă. În acest areal și-a început lucrarea de propovăduire, tocmai pentru a se împlini proorocia lui Isaia care anunță întoarcerea spre lumină a celor care zăceau în latura și în umbra morții (Isaia 8, 23 și 9, 1). Apostolul neamurilor ne mărturisește faptul că fiecăruia i s-a dat harul prin Hristos, adică fiecare dintre noi suntem chemați să ajungem la unitatea credinței și la starea bărbatului desăvârșit, după modelul oferit de Fiul Omului (Efeseni 4, 7 - 13).

Mesajul transmis prin glasul celui ce strigă în pustie este preluat de către Cel care avea să fie făcut cunoscut la Râul Iordanului (Matei 3, 11). De atunci a început Iisus să propovăduiască și să spună „S-a împlinit vremea și s-a apropiat Împărăția lui Dumnezeu. Pocăiți-vă și credeți în Evanghelie!” (Marcu 1, 14

- 15). Acest mesaj este cât se poate de actual și se adresează fiecăruia dintre noi în egală măsură. Suntem chemați să ne schimbăm, să devenim oameni noi, altoiți pe mlădița lui Hristos în vederea participării la o nouă realitate fără precedent, care se anunță fără echivoc, adică Împărăția lui Dumnezeu. Această realitate este des întâlnită în cuprinsul Evangheliei, precum și a profețiilor Vechiului Testament și ea anunță apropierea omului de Dumnezeu, unirea cerului cu pământul, refacerea legăturii dintre Creator și creat precum și restaurarea firii umane. Aproximarea Împărăției cerurilor se va realiza plenar abia după preamărirea Fiului Lui Dumnezeu.

Evanghelia de astăzi ne cheamă la pocăință. Pocăința nu reprezintă altceva decât încercarea noastră de a ne întoarce la starea cea dintâi, de a ne așeza din nou în rânduială, atât sufletul cât și viața noastră. Pocăința determină starea de reechilibrare sufletească. Ea se realizează unilateral, având ca punct de pornire interiorul ființei noastre. Orice dereglare a vieții sufletești duce la dezechilibru, iar acest dezechilibru duce la îndepărtarea de Dumnezeu. Urmarea dezechilibrului și a alterării vieții duhovnicești duce la aruncarea în întunericul cel mai din afară (Matei 25, 30), asemenea slugii necredincioase.

Continuare în pagina 2

Pr. Adrian HANȚIU

Din sumar

► Înger omenesc
pagina 3

► Știri
pagina 4

Pocăiți-vă și credeți în Evanghelie!

Urmare din pagina 1

Constatăm că întoarcerea, pocăința nu se poate realiza fără a cunoaște ce înseamnă smerenia și recunoașterea greșelilor. Pocăința înseamnă și curățire, acest lucru putându-se realiza prin Taina Spovedaniei, iar curăția aduce bucurie în cer pentru păcătosul care s-a pocăit (Luca 15, 7). Pocăința izvorâtă din adâncul sufletului ne face moștenitori ai Raiului, asemeni tâlharului de pe cruce (Luca 23, 43). Prin voință și cu hotărârea de îndreptare, conjugate cu lacrimile sufletului, lacrimile părerii de rău, creștinul se curăță de păcate.

Prima cale a pocăinței și a iertării păcatelor o reprezintă **mărturisirea**. Exemplul grăitor îl regăsim la Psalmistul David în cuprinsul psalmilor dar mai ales în Psalmul 50, iar această cale se întărește adăugând **tânguirea sau plângerea**. În cuprinsul Vechiului Testament (III Regi 21, 15 - 29) aflăm că regele Ahab, vrând să pună stăpânire peste via lui Nabot, ajutat de împărăteasa Izabela au complotat de l-au omorât și i-au luat via. Dumnezeu l-a trimis pe Ilie proorocul să-l înștiințeze de nelegiuirea săvârșită. Ahab a început apoi a plânge, a postit, iar Dumnezeu a schimbat pedeapsa care stătea asupra lui. În Noul Testament, însuși Mântuitorul ne cheamă la pocăință, oferindu-ne prin modelul fericirilor, darul cel mai de preț: „Fericiti cei ce plâng, că aceia se vor mângâia.” (Matei 5, 4). Lacrimile lepădării de Hristos ale lui Petru l-au restaurat după Înviere atunci când L-a mărturisit pe Hristos ca Fiu al Lui Dumnezeu (Matei 16, 16-19). Cea de-a treia cale a pocăinței o reprezintă **smerita cugetare**. Modelul cel mai de seamă, reprezentându-l pilda vameșului și a fariseului (Luca 18, 10-14). Vameșul s-a întors acasă curățit de păcate prin smerita sa cugetare, devenind astfel un virtuos smerit. Vasul cel ales, Apostolul Pavel, care L-a propovăduit pe Hristos, întemnițat și biciuit, a moștenit împărăția cerurilor datorită smeritei sale cugetări, considerându-se cel dintâi păcătos.

Prin pocăință se intră în Împărăția Cerurilor, pe care Mântuitorul o anunță la începutul propovăduirii Sale ca fiind foarte aproape, în lăuntrul nostru (Luca 17, 21). Împărăția Cerurilor este astfel o stare de curăție, o stare în care se trăiește în sfințenie, pace și bucurie în Duhul Sfânt (Romani 14, 17). Împărăția lui Dumnezeu până la întemeierea Bisericii este reprezentată prin însuși lucrarea lui Hristos, iar după întemeierea Bisericii aceasta devine o realitate concretă, Hristos fiind Împăratul desăvârșit. Prin Biserică, Împărăția lui Dumnezeu este oferită celor ce constituie mădularele Bisericii deoarece au în inimile lor arvuna Duhului.

În rugăciunea domnească zicem „vie Împărăția Ta” deoarece timpul Bisericii este unul continuu, iar dobândirea Împărăției se moștenește prin strădanie și slujire neîncetată. În camera sufletului nostru este Împărăția lui Dumnezeu, iar ori de câte ori aceasta se dezorganizează, trebuie să o curățim prin pocăință, rugăciuni, milostenii, neuitând că Harul lui Dumnezeu va răspunde chemării noastre. Amin.

EPIGRAMA

Dacă nu se duce mintea
Sus la ceruri sau la moarte,
Prea ușor se rătăcește
La vorbirile deșarte.

Și de nu se odihnește
Mila păcii întru noi,
Vom găsi mereu pricina
De gâlceavă și război.

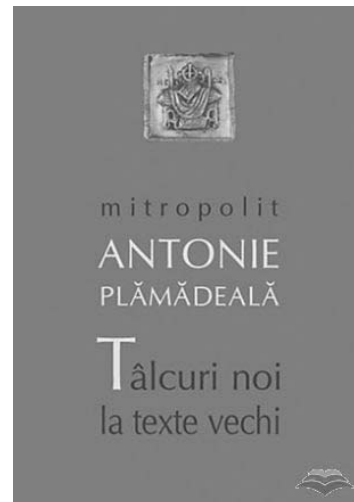
Iar când nu ne dăm silința
Spre cunoașterea de sine,
Cântărim mai totdeauna
Numai faptele străine.

Sfântul Ioan Iacob Românul

Din iubire, Dumnezeu ne-a oferit darul suprem: libertatea alegerii

Trebuie să remarcăm, înainte de orice, că a merge după Mântuitorul, adică a-I urma învățăturile, e la voia noastră. E la voia noastră să ne ducem la **întâlnirea cu El sau să ne vedem de treburile noastre. Suntem liberi. E marele privilegiu care ne-a fost dat la creație. E marea taină a lumii oamenilor.**

Ea, lumea oamenilor, poate chiar să-și imagineze că e autonomă, că a părut de la sine și că poate să se organizeze în mod liber, după legi pe care și le creează ea însăși. Cred că Dumnezeu a găsit în acordarea libertății forma ideală a unei

omeniri care să se simtă demnă și independentă, până la riscul

de a se priva chiar de El.

Cum am spus, Dumnezeu are un punct de vedere cu privire la aceasta, dar a socotit mai importantă **libertatea oamenilor**. Tuturor le-a pus la îndemână, însă, pe lângă libertate, și mijloacele care să-i orienteze în **opțiunile libertății**. Așadar, ceea ce vrem noi să reținem acum, **în chip deosebit**, e acest: „De voiește cineva” – adică faptul că ne dă libertatea de a-L urma sau nu.

(Mitropolitul Antonie Plămădeală, *Tâlcuiri noi la texte vechi*, Editura Sophia, București, 2011, p. 34)

Sisteme duale

Mulți oameni gândesc lumea în sisteme duale. Bine și rău, cald și frig, lumină și întuneric, ordine și haos, Dumnezeu și Lucifer. Toate acestea le imaginează bătăindu-se, războindu-se la nivel conștient sau inconștient încercând să obțină supremația unul asupra celuilalt. De ce astfel de sisteme nu există în realitate? Hai să vedem.

Putem pune în evidență prin diverse încercări și experimente căldura. Unul dintre cele mai simple experimente este să privim efectele pe care le are o flacără asupra unor diverse obiecte. Prin analogie am spune că la fel putem privi efectele frigului când formează flori de gheață sau când transformă ploaia în fulgi de nea. Totuși, frigul nu este decât lipsa căldurii. Putem adăuga, cel puțin teoretic, oricât de multă căldură și să ajungem la temperaturi oricât de mari. Încă nu s-a găsit un maxim de temperatură posibilă. Totuși, cu cât avem mai puțină căldură, ne apropiem tot mai mult de zero absolut, de temperatura de zero grade Kelvin. Dacă „frigul”, ar fi ceva de sine stătător și nu o lipsă mai mică sau mai mare a căldurii, am putea să adăugăm mai mult frig astfel încât să coborâm mult sub ceea ce numim „zero absolut”. Deocamdată, nu

doar că este imposibil de trecut dincolo de această temperatură ci nu am reușit nici să o atingem. Pentru că orice rază de lumină, oricât de slabă am folosi pentru a observa acea stare de „zero absolut”, deja i-ar ridica temperatura cu o miime sau o milionime de grad.

Întunericul, de asemenea, nu are ființă ci este doar numire a lipsei luminii. Numim întuneric noaptea de exemplu, când luna și stelele nu ne aduc destul de multă lumină ca să putem desluși clar lucrurile din jurul nostru. Pentru bufnită, însă, lumina este suficientă cât să poată vâna. Am putea merge mult mai departe și să vorbim de „cutia neagră”, o cutie de observație fără nici un strop de lumină. S-au scris însă multe teze despre „emisiile cutiei negre”, pentru că se pare că ne este imposibil să obținem un mediu complet întunecat. Și chiar dacă am putea, acea lipsă a luminii ar fi maximul la care putem ajunge. Nu mai putem adăuga mai mult „întuneric”, încât să trecem dincolo de această limită.

Cât despre draci în antiteză cu Dumnezeu, cum ar putea creația să se bată cu Creatorul? Ce ar avea să pună împotriva? Diavoli au fost îngeri de lumină. În căderea lor, Dumne-

zeu nu i-a lăsat să fie întunecați până la capăt pentru că aceasta ar fi însemnat ruperea completă de sursa creației, de Dumnezeu și implicit „trecerea în neființă”, nu în modul în care greșit sunt făcute anunțurile pentru cei decedați, ci cu adevărat, neființarea, lipsa existenței. Iată așadar că nimic nu stă fără Dumnezeu, nici măcar iadul.

De aceea ne învață Scripturile că nu trebuie să ne împotrivim răului. Aceasta ar fi o pierdere de vreme iar timpul este foarte prețios pentru noi oamenii. Destul este să facem binele. Chiar și cea mai subțire lumânare aprinsă alungă întunericul. Până și cea mai fragilă existență desființează lipsa ei. Chemarea noastră însă nu este să ne mulțumim cu puțin. Chemarea noastră este să luăm cu șapte mâini și să mâncăm cu două guri atunci când este vorba de a aduna cele care se adună. În toată vremea și în tot ceasul să ne bucurăm iar din rugăciune să nu încetăm. Pentru că – este dovedit științific, nu-i așa? că – nu putem avea niciodată prea mult. Că nu s-a găsit nici o limită superioară pentru ceea ce putem aduna duhovnicește și pentru ceea ce putem deveni dacă nu ne lenevim.

(doxologia.ro)

Înger omenesc

Sfântul Ioan Botezătorul este cunoscut în mod special pentru sfințenia vieții lui, pentru severitatea ascezei și râvna înflăcărată după dreptate și după cele cerești. A fost denumit de imnologii Bisericii „înger în trup” sau „înger omenesc”.

Despre Sfântul Ioan Botezătorul fiecare creștin știe mai ales nașterea lui minunată, Botezul Domnului și sfârșitul său pildă a martiriului de mai târziu. Persoana lui este menționată în toate cele patru Evanghelii și în scrierile istoricului iudeu din secolul I, Iosif Flavius (Antichități iudaice 18, 5, 1-3).

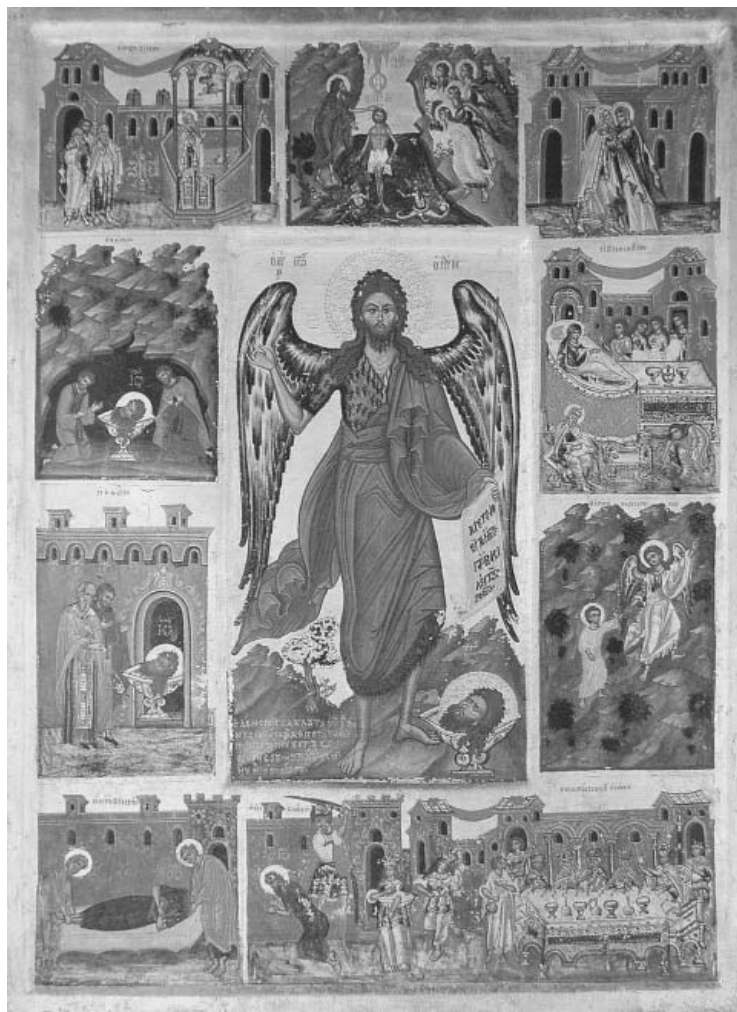
Sfântul Ioan Botezătorul s-a născut în cetatea Orini, în familia preotului Zaharia. Elisabeta, mama sa, era descendentă a seminției lui Aaron. Nașterea Prorocului Ioan s-a petrecut cu

șase luni înaintea Nașterii lui Iisus. Nașterea sa a fost vestită de către îngerul Gavriil lui Zaharia, în timp ce acesta slujea la Templu. Pentru că nu a dat crezare celor vestite de îngerul Gavriil, Zaharia a rămas mut până la punerea numelui fiului său.

Aproximativ în anul 29 d.Hr., în vremea domniei împăratului Tiberiu (14-37 d.Hr.), Ioan s-a dus, la porunca lui Dumnezeu, în părțile Iordanului și a început să propovăduiască, chemând oamenii la pocăință și vestind apropiata venire a lui Mesia (Matei 3, 2). Pe cei care veneau la el în număr din ce în ce mai mare, atrași de viața sa sfântă și de puterea cuvintelor sale, îi boteza în apa Iordanului, în semn de curățire a păcatelor, de lepădare de ele și spre a-i

pregăti pentru venirea Mântuitorului (Luca 3, 1-28). Aici la Iordan Îl botează pe Domnul nostru Iisus Hristos și este martorul descoperirii Sfintei Treimi. Ioan Îl recunoaște drept Mesia - „Mielul lui Dumnezeu, Cel ce ridică păcatele lumii” – și mărturisește că el ar fi avut mai degrabă nevoie să fie botezat de Iisus, iar nu invers, pentru că Iisus nu avea nevoie de pocăință. Primește însă cu smerenie să Îl boteze pe Domnul la cererea Acestuia, moment în care vede cerurile deschizându-se și aude mărturia dumnezeiască: „Tu ești Fiul Meu Cel iubit, întru Tine am binevoit”, și pe Duhul Sfânt în chip de porumbel pogorându-Se deasupra lui Iisus (Matei 3, 13-17).

(ziarullumina.ro)

Nu avem timp, pentru că ne complicăm singuri viața

Să urmărim un rezultat, o înobilare sufletească. Fără înobilare sufletească, degeaba ne numărăm zilele de post. Bineînțeles că nu-i vorba de zilele de post pe care trebuie să le țină toată lumea, toți creștinii: miercurea și vinerea, plus posturile Bisericii, ci mă gândesc la un post special pe care l-ar face cineva. Degeaba-și numără zilele de post, dacă nu urmărește un rezultat anume, adică îmbunătățirea sufletească. Noi suntem chemați să fim ascultători cu Bunul Dumnezeu, căci dacă suntem răi, ne asemănăm cu cel rău, iar dacă suntem buni, ne asemănăm cu Bunul Dumnezeu. Trebuie să ne silim să ne îmbunătățim viața, iar îmbunătățirea vieții se face prin astfel de metode: prin rugăciune, prin postire, prin rugăciunea minții: „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul!”, prin retragere, adică nu te duci totdeauna acolo unde-s pricinile patimilor, acolo unde-s cine știe ce lucruri care după aceea te duc în ispită, ci cauți să-ți simplifici viața.

Noi de aceea nu avem timp pentru Dumnezeu, pentru că prea complicăm viața, prea ne trebuie multe, prea vrem lux, prea vrem lucruri care, de fapt, nu țin de o viață duhovnicească. Toate-s bune și la locul lor, dar dacă pierzi prea multă vreme care I s-ar cuveni lui Dumnezeu, și o pierzi în loc să-ți faci datoriile, atunci nu-i bine! Zicea Părintele Serafim Popescu că atunci când s-a dus la Sfântul Munte a întâlnit acolo un părinte care zicea că „e mai bun peștele decât cartoafele, dar pierzi prea multă vreme de pravilă pentru pescuit”. Deci el avea ceva mai important de făcut decât să pescuiască. Prefera să mănânce cartofi și să nu mănânce pește, decât să-și piardă vremea care-i hotărâtă pentru pravilă, pentru rugăciune.

(Arhimandritul Teofil Părăian, *Cum putem să devenim buni*, Editura Mitropolia Olteniei, Craiova, 2006, p. 52)

Credința în lupta cu patimile

Doar prin asceza credinței se poate începe tratamentul unui suflet bolnav de patimi. O dată ce credința începe să se sălășluiească într-un om, patimile încep să fie dezrădăcinate din sufletul său. Dar „până când sufletul nu se îmbată de credința în Dumnezeu, până ce nu simte forța credinței”, nu se poate vindeca nici de patimi și nici nu poate birui lumea materială. Există și o parte negativă spre asceza credinței, eliberarea de lanțurile materiei, dar și o latură pozitivă, unirea cu Dumnezeu. Sufletul, care a fost împrăștiat prin simțuri către lucrurile acestei lumi, este readus în sine prin asceza credinței, prin postirea de cele materiale și îndeletnicindu-se cu o permanentă aducere-aminte de Dumnezeu. Aceasta este temelia tuturor lucrurilor bune. Eliberarea din robia materiei este esențială pentru propășirea în viața duhovnicească.

Începutul acestei noi căi de viață se află în îndreptarea propriilor gânduri către Dumnezeu, în neîncetata meditație asupra cuvintelor lui Dumnezeu și într-o viață de sărăcie. Prin credință, mintea, care a fost mai înainte împrăștiată printre patimi, este eliberată de simțualitate și dăruită cu pace și cu smerenia gândirii. Atunci când ea trăiește prin simțuri într-o lume senzorială, mintea este bolnavă. Cu ajutorul credinței, mintea este eliberată din temnița acestei lumi, unde a fost înăbușită de păcat și intră într-o nouă lume, unde respiră într-o minunată atmosferă. „Somnul minții” este la fel de periculos ca și moartea, și de aceea este esențial să trezim mintea prin credință la lucrarea duhovnicească, prin care omul se biruie pe sine și alungă patimile. „Leapădă-te de tine, iar vrăjmașul va pleca de la tine” spune Sfântul Isac Sirul. În asceza credinței, omului i se cere să acționeze

conform unui paradox care neagă înțelegerea: „Fii mort în viața ta, și vei trăi după moarte”. Prin credință, mintea este vindecată și dobândește înțelepciunea. Sufletul devine înțelept atunci când încetează „a se întovărăși fără de rușine cu gândurile întinate”. „Dragostea de trup este semn al necredinței”. Credința eliberează mintea de influența simțurilor și o liniștește cu ajutorul postului, cugetării la Dumnezeu și prin privegheri. Necumpătarea și îmbuibarea încetează și mintea, o abat spre gânduri necuviincioase, întinând-o cu tot felul de năluciri și patimi.

Cunoașterea lui Dumnezeu nu se poate afla într-un trup care iubește plăcerile. Din sămânța postului răsare și crește o înțelegere sănătoasă – iar din îmbuibare, apare desfrânarea, și, din excese, necurăția. Gândurile și dorințele trupesti sunt ca o flacăra neobosită în om, iar calea spre vindecare este aceea de a cu-funda mintea în oceanul tainelor Sfintei Scripturi. Dacă nu este eliberat de bunurile pământești, sufletul nu poate fi eliberat de gândurile tulburătoare, și nu poate simți pacea minții fără să moară simțurilor. Patimile întunecă gândurile și orbesc mintea. Gânduri tulburi, haotice, răsar din îmbuibarea pântecelui. Rușinea și frica de Dumnezeu potolesc tumultul minții; lipsa acestei rușini și a acestei temeri tulbură echilibrul înțelegerii, făcând-o nestatornică și instabilă. Mintea se află pe o temelie solidă doar dacă ea respectă poruncile Domnului și este gata să pătimească suferință și durere. Dacă ea este înrobă de către lucrurile vieții, ea este întunecată. Adunându-se pe sine din risipirile de dinafară prin credință, omul își trezește intelectul către Dumnezeu și prin tăcerea plină de rugăciune își curățește mintea și își biruie patimile. Sufletul își reface

sănătatea prin tăcere.

Prin urmare, este necesar să-ți impui tăcerea – și aceasta este o nevoie care aduce dulceața inimii. Doar prin tăcere ajunge omul la pacea gândurilor. Credința aduce pace intelectualului și, aducând-o, scoate gândurile răzvrătite. Păcatul este izvorul agitației și luptei gândurilor, precum și un izvor al luptei omului împotriva cerului și cu alți oameni. „Fii în pace cu tine însuși și astfel vei aduce pace în cer și pe pământ”. Până când apare credința, mintea este împrăștiată printre lucrurile acestei lumi; doar prin credință este biruită împrăștierea minții. Vagabondajul gândurilor este provocat de către demonul curviei, la fel precum vagabondajul ochilor e provocat de către duhul necurăției.

Prin credință, mintea este întărită în cugetarea de Dumnezeu. Calea mântuirii este cea a unei permanente aduceri-aminte de Dumnezeu. Mintea despărțită de aducerea-aminte de Dumnezeu este ca peștele pe uscat. Eliberarea unui om constă în izbăvirea sa de patimi, în învierea sa dimpreună cu Hristos, aducătoare de bucurie duhovnicească. Patimile pot fi biruite doar prin practicarea virtuților, și cu fiecare patimă trebuie să luptăm până la moarte.

Credința este cea dintâi și principală armă în lupta cu patimile, fiindcă credința este lumina minții care alungă întunericul patimilor, precum și tăria minții care alungă boala din suflet. Credința poartă în sine însăși nu numai propriul său principiu și substanță, dar și principiul și substanța tuturor celorlalte virtuți – desfășurându-se una din cealaltă și încercându-se una pe alta precum inelele unui copac.

(Părintele Iustin Popovici, *Credința ortodoxă și Viața în Hristos*, Editura Bunavestire, Galați, 2002, p. 55-57)

ȘTIRI

Chiriarhul arădean i-a felicitat pe credincioșii sârbi cu prilejul Crăciunului

Luni, 7 ianuarie 2019, când prăznuim „Soborul Sfântului Ioan Botezătorul”, Înaltpreasfințitul Părinte Timotei, Arhiepiscopul Aradului, a participat la Sfânta Liturghie săvârșită de un sobor de preoți și diaconi, în biserica parohiei Arad- Centru, Catedrala Veche din Arad.

Spre finalul Sfintei Liturghii, Înaltpreasfinția Sa, continuând o tradiție de zeci de ani, a dat răspuns invitației comunității ortodocșilor sârbi din Arad, participând la Sfânta Liturghie săvârșită cu ocazia Crăciunului pentru credincioșii ortodocși de rit vechi, în Biserica Ortodoxă Sârbă din Arad-Centru, de către Părintele Ognean Plavșici, protopopul sârbilor din Arad, înconjurat de un sobor de preoți și diaconi.

Cu acest prilej, Înaltpreasfințitul Părinte Timotei a transmis tuturor credincioșilor ortodocși sârbi un mesaj de felicitare, doriri de propășire materială și spirituală și sărbători cu bucurie.

Crăciunul pentru creștinii ortodocși de rit vechi este sărbătorit pe 7 ianuarie. Calendarul iulian sau pe stil vechi este decalat cu 13 zile față de calendarul oficial (numit „gregorian” sau de „stil nou”). Singura sărbătoare celebrată în aceleași zile este, în urma convenției încheiate de capii Bisericilor Ortodoxe din întreaga lume, sărbătoarea Paștelui.

În municipiul Arad trăiește o comunitate sârbă care numără peste 400 de suflete, iar în județ aprox. 23 mii de ortodocși sârbi.

În aceste zile de praznic credincioșii sârbi merg la biserică în haine sărbătorești și se salută cu «Hristos se naște» – «Adevărat se naște», salut care se va folosi până la Bobotează.

Noul an se sărbătorește în 14 ianuarie.

Sfântul Ioan Botezătorul sărbătorit la Catedrala Arhiepiscopală din Arad

În ziua prăznuire a Soborului Sfântului Ioan Botezătorul, luni, 7 ianuarie 2019, Preasfințitul Părinte Emilian Crișanul, Episcop vicar al Arhiepiscopiei Aradului, a oficiat Sfânta Liturghie în Catedrala Arhiepiscopală „Sfânta Treime” din Arad, în fruntea unui sobor de preoți și diaconi. Din sobor au făcut parte Pr. Simion Mladin, eclesiarhul catedralei, Pr. Gheorghe Gogan, Pr. Mircea Cricovean, Arhid. Claudiu Condurache, Arhid. Gheorghe Lehaci și Arhid. Alexandru Tiulea.

În cuvântul de învățătură, Ierarhul a vorbit despre viața și activitatea Sfântului Prooc Ioan Botezătorul.

La final, Preasfinția Sa i-a felicitat pe toți cei care poartă numele marelui Sfânt.

Praznicul Bobotezei la Catedrala Arhiepiscopală din Arad

În ziua praznicului Botezului Domnului, duminică, 6 ianuarie 2019, Înaltpreasfințitul Părinte Timotei, Arhiepiscopul Aradului, a oficiat Sfânta Liturghie în Catedrala Arhiepiscopală „Sfânta Treime” din Arad, în fruntea unui sobor de preoți și diaconi. Din sobor au făcut parte Pr. Simion Mladin, eclesiarhul catedralei, Pr. Gheorghe Gogan, Pr. Mircea Cricovean, Arhid. Tiberiu Ardelean, inspector bisericesc, Arhid. Florin Sirca, inspector școlar de Religie în cadrul IȘJ Arad, Arhid. Claudiu Condurache și Arhid. Alexandru Tiulea.

Sute de credincioși au participat la sfânta slujbă pentru a-și lua Aghiasmă Mare sfințită în această mare zi de praznic.

În cuvântul de învățătură, Chiriarhul arădean a vorbit despre „Slujba Aghiasmei celei Mari” și actualizarea praznicului și a Sfintei Taine a Botezului, arătând că citirile și rugăciunile recapitulează din istoria biblică momentele apelului la apa întărită prin har spre împlinirea voii dumnezeiești. În unitatea Sfintei Liturghii

de praznic sporesc foloasele spirituale și materiale pentru fiecare credincios în parte transfigurând elementele constitutive ale lumii spre mântuire.

După Sfânta Liturghie, Arhiepiscopul Aradului, înconjurat de soborul slujitor, a săvârșit Slujba de sfințire a Apei celei mari.

În încheiere, Înaltpreasfințitul Timotei a adresat credincioșilor prezenți în număr impresionant, părintești binecuvântări și doriri de propășire materială și spirituală.

Credincioșii prezenți în număr mare, cu multă răbdare și în bună rânduială, au luat Aghiasmă Mare din vasele anume rânduite pe platoul din fața Catedralei Arhiepiscopale.

Praznicul Botezului Domnului la Catedrala Veche din Arad

Preasfințitul Părinte Emilian Crișanul, Episcop vicar al Arhiepiscopiei Aradului s-a aflat în ziua praznicului Botezului Domnului în mijlocul clericilor și credincioșilor veniți în număr mare la Catedrala Veche din Arad. Cu acest prilej, Preasfinția Sa a săvârșit Sfânta Liturghie a Sfântului Vasile cel Mare, înconjurat de un sobor de preoți și diaconi.

Din sobor au făcut parte: Pr. Flavius Petcuț, protopopul Aradului, Pr. paroh Traian Micoroi, Pr. Prof. Cristinel Ioja, decanul Facultății de Teologie Ortodoxă „Iarion V. Felea” din Arad, Pr. Teodor Pavel, Pr. Ioan Lazăr, Arhid. Gheorghe Lehaci și Arhid. Viorel Herlo.

În cuvântul de învățătură, Preasfințitul Părinte Emilian, a vorbit credincioșilor prezenți despre Botezul Domnului și botezul nostru. De asemenea, Ierarhul a explicat credincioșilor semnificația Aghiasmei Mari și folosul ei în viața noastră creștinească și a tot ceea ce ne înconjoară.

După Sfânta Liturghie, Preasfinția Sa, înconjurat de soborul slujitor, a săvârșit slujba de sfințire a Apei celei mari.

La final, sutele de credincioși prezenți, cu multă răbdare și în bună rânduială, au luat Aghiasmă Mare din vasele anume rânduite în curtea Catedralei Vechi.

(Știrile au fost preluate de pe site-urile episcopiaaradului.ro și basilica.ro)

COMITETUL DE REDACȚIE

Președinte de onoare: ÎPS. Dr. TIMOTEI SEVICIU, Arhiepiscop al Aradului
 Redactori coordonatori: Pr. IOAN TULCAN, Pr. CRISTINEL IOJA
 Secretari de redacție: Pr. ADRIAN MURG, Pr. CAIUS CUȚARU,
 SORIN GHEORGHE SĂPLĂCAN
 Administrație: Pr. FILIPALBU, Pr. LUCIAN FARCAȘIU

Articolele și corespondența se trimit pe adresa redacției:

Str. Academia Teologică, nr. 9, Arad
 Tel/Fax: 0257-285.855, calea.mantuirii@yahoo.com
 Tipărit la Poudique srl Arad.
 ISSN: 1582-1951; Preț: 1 leu
 Costul unui abonament este de 50 lei anual.